ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาหลักสูตรการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม(ต่อเนื่อง) วิทยาลัยบัณฑิตเซีย

Factors Effect Entrance Technology Management Industrial (Continuing Program) College of Asian Scholars

พีระวัฒน์ ขาวสิทธิวงษ์*
ศิริพงษ์ นครแก้ว**
ฉัตรพงศ์ พีระวราสิทธิ์***

บทคัดย่อ

การวิจัยแบบผสมผสานเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาหลักสูตรการจัดการเทคโนโลยี (ต่อเนื่อง) ประจำปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักศึกษาสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและผู้ปกครอง จำนวน 21 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ นักศึกษา จำนวน 13คน ผู้ปกครอง จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การสนทนากลุ่ม มีเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสื่อการสอน ด้านคมนาคม และด้านประชาสัมพันธ์ ปัจจัยด้านการมีงานทำในอนาคต รวมทั้งความมีชื่อเสียงของผู้ก่อตั้ง ผลของการวิจัย พบว่า สามอันดับแรกที่เป็นปัจจัย ส่งผลต่อการเข้าศึกษาต่อได้แก่ ปัจจัยสภาพแวดล้อม ($\overline{X}$= 4.15,S.D = .54) ปัจจัยด้านผู้สอน ($\overline{X}$= 4.15,S.D = .62) และปัจจัยด้านการมีงานทำในอนาคต ($\overline{X}$= 4.14,S.D = .60) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครอง ผลของการวิเคราะห์ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง อยู่ระดับ ($\overline{X}$= 4.034,S.D = .50) และนักศึกษาอยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\overline{X}$= 4.019, S.D = .453) จากการทำสนทนากลุ่มย่อยส่วนใหญ่ตอบว่า หลักสูตรดีชัดเจน สภาพแวดล้อม ร่มรื่น สื่อการสอนทันสมัย ด้านคมนาคม นักศึกษามีมอเตอร์ไซค์ บางคนนั่งรถประจำทาง ด้านประชาสัมพันธ์ รับรู้ทางสื่อต่างๆ และ e- mail นักศึกษามีงานทำหลังเรียนจบ และผู้ก่อตั้งวิทยาลัย เป็นที่รู้จักในพื้นที่และมีชื่อเสียงมาก การทดสอบความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครองที่มีผลต่อหลักสูตรกับค่าเฉลี่ยที่กำหนด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.05 แสดงว่าการบริหารจัดการหลักสูตร ทั้ง 7 ปัจจัยมีความเหมาะสม

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษา, หลักสูตรการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

Abstract

This mix quantitative and qualitative research about factors effect entrance technology management industrial continuing program. Academic year 2556. The sky informants were students

* คณบดี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
** อาจารย์ประจำสาขาการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
***อาจารย์ประจำหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

technology management industrial and their guardians 21 people devided into 2 groups such as the guardians 8 people the student 13 people. The tools were the questionnaires about factors that affecting student for entrance, semi structure interview and focus group. Using open ended questionnaire 7 items such as curriculum dimension, environment dimension media dimension, transportation dimension, public relations dimension and hove career in the future and the famous of foundation the results showed that the three ranks of factors that affect entrance such as environment factors, ($\overline{X}$= 4.15,S.D = .54) teacher dimension ($\overline{X}$= 4.15,S.D =. 62) and had career in the future ($\overline{X}$= 4.14,S.D =. 60)Comparative of student's precautions of students, guardian showed that no difference in level significantly in statistical .05which the level of the guardian in level ($\overline{X}$= 4.034, S.D = .50) and the student in level much the same ($\overline{X}$ = 4.019,S.D = .453) from focus groups most of them answered that, the curriculum was clear, environment comfortable, plenty of trees, media was up date, transportation using motorcycles some took a bus, Pubic rotation's students receive information for variety media and e-mail. The student have career after graduation and the foundation of the school was famous, and well known in that area. From the test of the students perception and the guardian perception that effecting and the guardian with significantly in statistics .05 meaned that management of curriculum of 7 factors that were auditable and valuable.

Keywords: Factors effect entrance, Technology Industrial Management (Continuing Program)

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทุกประเทศพยายามที่และการศึกษาพัฒนาและประสบความสำเร็จในทุกด้าน เช่น การเมือง สังคม เศรษฐกิจวัฒนธรรม จากแผนพัฒนาและใช้แนวทางที่มีประโยชน์ และสำคัญที่สุดในทุกๆด้าน เพื่อเป็นพื้นฐานของการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต อีกอย่างหนึ่งจำเป็นต้องพิจารณา พื้นฐานของความเจริญงอกงามของแต่ละบุคคล ประเด็นความต้องการปัจจัยต่างๆ การปรับปรุงปัจจัยต่างๆ เหล่านี้จะมีผลต่อความเจริญเติบโตของประเทศชาติ และมุมมองในการพัฒนาการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีจุดประสงค์จะเตรียมผู้เชี่ยวชาญ มีการค้นคว้าและมีนวัตกรรมใหม่ๆ ที่จะมีประโยชน์ต่อผู้เรียน เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า นักศึกษาชั้นมัธยมปลายไม่ได้มีโอกาสที่จะได้รับการเรียนในขั้นอุดมศึกษาได้เท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับสถานศึกษาจะมีแหล่งเอื้ออำนวยให้มีสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความท้าทายในการเรียน มีสถาบันการศึกษาหลายแห่งที่จะเติมเต็มภาวะวิกฤตทางการศึกษา ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาปัจจัยและสถานการณ์ทางสังคม ที่จะนำผู้เรียนไปสู่ความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ มีตัวแปรหลายตัวที่สามารถวิเคราะห์ผลของความสำเร็จของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ตัวแปรปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล สังคมและปัจจัยทางจิตวิทยา ซึ่งเป็นมุมมองด้านพิเศษเจาะจง มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักศึกษาในอนาคต

อีกทั้งนโยบายแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ.2554 การดำเนินงานในวิทยาลัยหรือสถาบันของการเรียนรู้ ครูผู้สอนและผู้บริหารการศึกษามีความสำคัญโดยเฉพาะครูผู้สอน เพราะมีหน้าที่โดยตรงในการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นจำเป็นที่บุคคลเหล่านี้ต้องมีการพัฒนาศักยภาพของตนเอง ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก หากครูผู้สอนไม่พัฒนาตนเองไปพร้อมกับความก้าวหน้าในด้านอื่นๆ ในระบบการศึกษาแล้ว อาจจะทำให้การจัดการศึกษาของโรงเรียนไม่มีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นปัญหาและ

สถานการณ์ของประเทศไทย การปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2552 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ซึ่งอธิบายว่าการจัดการศึกษามุ่งสร้างคุณภาพและประสิทธิภาพขององค์การโดยรวม ซึ่งต้องอาศัยบุคคล และทีมงานทุกฝ่าย นำเอาความรู้ทักษะและประสบการณ์มาปฏิบัติให้เกิดถ่ายโอนการเรียนรู้ และมีการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ซึ่งกันและกัน Senge (1990) ได้สรุปว่า องค์กรแห่งการเรียนรู้ผ่านบุคคลที่ใฝ่รู้ การเรียนรู้ของแต่ละคนไม่ได้เป็นแหล่งหรือไม่ได้เป็นหลักประกันว่า เกิดการเรียนรู้ในองค์กร แต่จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อบุคคลมีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจขององค์การแห่งการเรียนรู้ ซึ่งแนวคิดพื้นฐาน เชื่อว่าการพัฒนาองค์การมีคุณสมบัติหรือพฤติกรรม 5 ด้าน คือด้านที่บุคคลมีความเป็นเลิศ ด้านรูปแบบวิธีคิด ด้านมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน ด้านการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม และด้านความคิดอย่างเป็นระบบ ซึ่งถือเป็นลักษณะสำคัญที่สุด

นอกจากนั้นการศึกษาเป็นการพัฒนาให้มีความรู้ มีคุณธรรม และมีจริยธรรม สามารถร่วมงานกับผู้อื่นได้ และดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมอย่างมีความสุข การพัฒนาการศึกษาของประเทศจะประสบความสำเร็จได้จำเป็นต้องมีการวางแผนและดำเนินการเชิงรุกด้วยนั้นหมายถึงการให้ความสำคัญกับปัจจัยที่มีผลต่อหลักสูตรและคาดการณ์แนวโน้มในอนาคตด้านการศึกษา เพื่อนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลง หลีกเลี่ยงอุปสรรคปัญหาและใช้ประโยชน์สูงสุดจากแนวโน้มในอนาคตที่จะมาถึง

ในปัจจุบันแนวโน้มด้านการศึกษาได้ถูกพัฒนาขึ้น ซึ่งเป็นกระแสทำให้ผู้ปกครอง นักเรียน นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้น พยายามหาทางศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เพื่อพัฒนาตนเองให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ นำไปสู่การแข่งขันในช่วงชีวิต วัยทำงาน การเลือกงานอาชีพ ตำแหน่งที่มีความเหมาะสม รายได้เพิ่มขึ้น ตลอดเป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง ชุมชนและสังคม (ฉัตรชัย อินทสังข์, ณพรรณ สินธุศิริ, ดุษฎี เทียบเทศ บุญมาสูงทรง, ปริม หนุนนัค. 2545)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ในหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม(ต่อเนื่อง) ซึ่งเป็นหลักสูตรใหม่ ปี พ.ศ. 2554 เป็นหลักสูตรที่สอดคล้องตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) ที่กล่าวถึง การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดซึ่งการรวมถึง ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยี ด้านอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งโอกาสและภัยคุกคาม ด้านเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องเพื่อให้บัณฑิตที่จบหลักสูตรนี้ สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว สามารถที่จะบริหารจัดการองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ รวมถึงการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีอุตสาหกรรม ที่เหมาะสมผสมผสานกับจุดแข็งในสังคมไทย เป้าหมายยุทธศาสตร์กระทรวงศึกษาธิการ แผนกลยุทธ์ของวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย และเป้าหมายยุทธศาสตร์นอกกรอบ นโยบายด้านการพัฒนาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพ รวมไปถึงแนวโน้มความต้องการของตลาดแรงงาน ต่อบุคคลด้านการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่จำเป็นมากขึ้นในอนาคต

หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม (ต่อเนื่อง) Bachelor of Technology Program in Technology Management (Continuing Program) ซึ่งมุ่นเน้นผลิตบัณฑิตเรียน 2 ปี ได้ปริญญาตรี ซึ่งมุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ วิเคราะห์ วินิจฉัยแก้ปัญหา กำหนดแผนและดำเนินการด้านกลยุทธ์ เพื่อพัฒนาศักยภาพให้องค์การด้านการจัดการอุตสาหกรรม โดยเน้นการทำหน้าที่ประสานงานระหว่างผู้ประกอบการ ผู้ออกแบบ วิศวกร และผู้ปฏิบัติงานช่างฝีมือเฉพาะด้าน หลักสูตรมีความยืดหยุ่นเปิดโอกาสให้มีการเลือกเรียนที่เหมาะสม เพื่อเข้าไปแก้ไขปัญหาในชุมชนและท้องถิ่น มุ่งเน้นการผสมผสาน สภาพความเป็นจริงของสังคมและชุมชน โดยสามารถถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ความสามารถด้านการวางแผน การ

ออกแบบ การจัดองค์การ การควบคุม การตรวจสอบและบำรุงรักษาในด้านการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการการเข้าศึกษาหลักสูตรการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการจัดการหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษา 7 ปัจจัย ได้แก่ หลักสูตรในการเรียนการสอน, สภาพแวดล้อม , ความมีชื่อเสียงของผู้ก่อตั้งสถาบัน การได้งานทำในอนาคต การประชาสัมพันธ์ ผู้สอนคณาจารย์ การคมนาคม การศึกษาครั้งนี้จะเป็นพื้นฐานของปัญหาของผู้เรียน, อาจารย์และหลักสูตร ซึ่งจะเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาผู้เรียน ซึ่งผู้บริหารและคณาจารย์จะนำข้อมูลที่ได้มา คณาจารย์พัฒนาและดึงดูดปรับปรุงหลักสูตรในรายละเอียด เพื่อการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิผลและประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษา หลักสูตรการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการหลักสูตรการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ระหว่างนักศึกษาและผู้ปกครอง

2.3 เพื่อทดสอบความคิดเห็นของนักศึกษา และผู้ปกครองกับค่าคะแนนเฉลี่ยที่กำหนด

2.4 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการจัดหลักสูตรการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐาน เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร การจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม อย่างมีประสิทธิผล

วิธีดำเนินงาน

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษา สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม(ต่อเนื่อง) วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสอบถามและการสนทนากลุ่ม(Focus Group)

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ปีการศึกษา 2556 และผู้ปกครองจำนวน 21 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จำนวน 13 คน และผู้ปกครอง จำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

5.1 แบบสอบถาม

เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ(Check List) โดยสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีการหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประกอบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) โดยค่าแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

5 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความคิดเห็นต่อหลักสูตรอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรอยู่ในระดับน้อยมาก

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเพิ่มเติมที่มีต่อหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและสภาพปัญหาต่างๆนอกเหนือจากที่กำหนดในส่วนที่ 2 โดยมีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended)

5.2 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ประกอบด้วยคำถามตั้งต้นและคำถามต่อเนื่อง จำนวน 7 ข้อ โดยมีเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการคมนาคม ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการได้งานทำ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาดำเนินการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

6.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการจัดหลักสูตร วิสัยทัศน์ พันธกิจและวัตถุประสงค์ของวิทยาลัย คู่มือหลักสูตรสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมของคณะเทคโนโลยี วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

6.2 ศึกษาวิธีสร้างเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) และการสร้างแบบสอบถามแบบปลายเปิด บุญชม ศรีสะอาด (2553) กำหนดกรอบโครงสร้าง เนื้อหาของข้อคำถาม

6.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามที่ได้ศึกษาไว้และนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) และความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC)

6.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาและผู้ปกครองสาขาอื่นที่ใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่นักศึกษา ซึ่งมิใช่ประชากรศึกษาในครั้งนี้ จำนวน 30 คน

6.5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบ มาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีการค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา(Alpha Coefficient) ตามวิธีของ ครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ

0.98

6.6 จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาต่อไป

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

7.1 ติดต่อและประสานงานกับหัวหน้าสาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย เพื่อขอทำวิจัย

7.2 ติดต่อและนัดวันกับผู้ปกครองและนักศึกษาสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เพื่อขอความอนุเคราะห์และให้ความร่วมมือ

7.3 ประสานกับวิทยาลัยเทคโนโลยีพลในการขอใช้สถานที่สำหรับการทำวิจัย

7.4 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการประชุมกลุ่มเป้าหมาย ตามวันเวลานัดหมาย แจกแบบสอบถาม เก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนและสัมภาษณ์ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษา ได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

8.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percent-

age)

8.2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อหลักสูตร ฯ โดยหาค่าเฉลี่ย () และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553: 100)

4.51 -5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติหรือปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง มีการปฏิบัติหรือปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด

2.51 – 3.50 หมายถึง มีการปฏิบัติหรือปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

1.50 – 2.50 หมายถึง มีการปฏิบัติหรือปัญหาอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีการปฏิบัติหรือปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

8.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดหลักสูตร ฯ จำแนกตามกลุ่มนักศึกษากับกลุ่มผู้ปกครอง โดยการทดสอบค่าที t- test (แบบ Independent Samples)

8.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครอง กับคะแนนเฉลี่ยระดับความคิดเห็นที่ต้องการ โดยการทดสอบค่า t- test (แบบ one Samples)

8.5 สำหรับข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดและการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

9. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

9.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

9.1.1 ค่า IOC (Index of Ltem Objective Congruence

9.1.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)

9.2 สถิติพื้นฐาน

9.2.1 ค่าความถี่ (Frequency)

9.2.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

9.2.3 ค่าเฉลี่ย(Mean)

9.2.4 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

9.3 สถิติที่ใช้ในการสอบสมมติฐาน

9.3.1 t –tests (Independent Samples)

9.3.2 t –tests (One Samples)

10. สรุปผลการวิจัย

8.1 การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ผลการวิจัย พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครองที่มีต่อหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$= 4.15,S.D =. 47) เมื่อพิจาณาเป็นรายปัจจัย พบว่า สามอันแรกที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อการเข้าศึกษาต่อ ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ($\overline{X}$= 4.15,S.D = .54) ปัจจัยด้านผู้สอน ($\overline{X}$= 4.15,S.D = .62) และปัจจัยการได้งานทำในอนาคต ($\overline{X}$= 4.15,S.D = .60)

8.2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ไม่มีความแตกต่างกัน

8.3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครองกับระดับความคิดเห็นที่กำหนด พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8.4 สภาพปัญหาการจัดการหลักสูตรฯ โดยภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ที่ดีและเหมาะสม มีข้อที่ควรปรับปรุงเพิ่มเติม ได้แก่ ด้านการประชาสัมพันธ์ ควรกระจายการประชาสัมพันธ์ไปยังพื้นที่นอกจังหวัดขอนแก่น ให้หลากหลายวิธีการ ด้านการจัดการเรียนการสอน ควรเพิ่มการศึกษาดูงานและการฝึกงานนอกสถานที่ ให้ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน

11. การอภิปรายผล

11.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าศึกษามีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$= 4.03,S.D = .47)ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เป็นหลักสูตรที่ต้องการของตลาดแรงงาน ประกอบกับนักศึกษาเคยเป็นศิษย์เก่าของวิทยาลัย ทำให้คุ้นเคยกับอาจารย์ ผู้สอน สอดคล้องกับการศึกษาของ ปฏล พันทวงศ์ และไพโรจน์ ด้วงวิเศษ (2543.) อธิบายว่าหลักสูตรที่ต้องทำให้นักศึกษามีงานเหมาะสม ตลาดแรงงานเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน

ผลการพิจารณาปัจจัยรายด้าน พบว่า 3 อันดับแรกที่ส่งผลต่อการเข้าศึกษา ได้แก่ ปัจจัยสภาพแวดล้อม ($\overline{X}$= 4.15,S.D =.54) ปัจจัยด้านผู้สอน ($\overline{X}$= 4.15,S.D = .62) และปัจจัยด้านการมีงานทำในอนาคต ($\overline{X}$= 4.14, S.D = .60) ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่าสภาพแวดล้อมสถานที่เรียนเหมาะสม มีความสะดวกสบาย รวมทั้งการคุ้นเคยกับผู้สอน ตลอดจนความคาดหวังการมีงานทำ สอดคล้องกับการศึกษา ทฤษฎีและงานวิจัยของ Oliva.1992:8-9 ที่อธิบายว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อม ปัจจัยด้านผู้สอน และปัจจัยมีงานทำในอนาคต เป็นสิ่งสำคัญ การที่ครูให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนรู้จักสังเกต ดูและให้ผู้เรียนซักถามอภิปราย และสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการสาธิต ส่วนสภาพแวดล้อมของการศึกษาสอดคล้องกับ อรพันธ์ ประสิทธรัตน์ (2552) อธิบายว่าสิ่งแวดล้อมการเรียน สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น อาคารสถานที่ โต๊ะ เก้าอี้ รวมทั้งมีต้นไม้ร่มรื่น ช่วยทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน

11.2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครอง ผลการวิเคราะห์ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยระดับความคิดเห็นของผู้ปกครองอยู่ระดับ ($\overline{X}$= 4.034, S.D = .50) และนักศึกษาอยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\overline{X}$= 4.019, S.D = .453) อาจเป็นเพราะทั้งนักศึกษาและผู้ปกครองอยู่ในพื้นที่เดียวกัน อยู่บ้านเดียวกัน การประชาสัมพันธ์เข้าถึงทั้งนักศึกษาและผู้ปกครอง สอดคล้องกับการศึกษาของ วอลเบอร์ (1989:53) ที่อธิบายว่า ผู้ปกครองที่อยู่พื้นที่เดียวกัน ทำให้เข้าใจนักศึกษาได้ดี

11.3 การทดสอบความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้ปกครอง ที่มีผลต่อหลักสูตรกับค่าเฉลี่ยที่กำหนด พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะว่า การบริหารจัดการหลักสูตรทั้ง 7 ปัจจัยเหมาะสมสอดคล้องกับการศึกษาของ สุมิตร คุณานุกร (2536: 199- 200) กล่าวถึงความสำคัญของหลักการว่าหลักสูตรมีความสำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือชี้นำทางหรือเป็นบทบัญญัติของทฤษฎีในการจัดการศึกษา และควบคุมการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนในการศึกษานำไปปฏิบัติ อีกทั้งยังเป็นเกณฑ์มาตรฐานของการศึกษาและควบคุมการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา

ข้อเสนอแนะ

12.1 การนำไปใช้ประโยชน์ ด้านการปรับปรุงหลักสูตรอื่นๆต่อไป และควรประชาสัมพันธ์ให้รอบด้าน

12.2 การทำวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการวิจัยเพื่อหารูปแบบการบริหารหลักสูตรให้มีประสิทธิผลในทุกๆด้าน

บรรณานุกรม

1. กัลยา วานิชย์บัญชา. สถิติสำหรับงานวิจัย. 2553, กรุงเทพฯ : ธรรมสาร จำกัด
2. ฉัตรชัย อินทสังข์ ณพรรณ สินธุศิริ ดุษฎี เทียบเทศ บุญมา สูงทรง ปุริม หนุนนัค. (2545) “ความต้องการศึกษาต่อและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
3. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ของนักศึกษาจังหวัดนครราชสีมา
4. ทรงธรรม ธีระกุล, วันวิสาข์ แก้วสมบูรณ์, เสาวนีย์ แสงสีดำ, จารุณี ทิพโอสถ, ศศิธร ดีใหญ่, โสภิน วัฒนเมธาวี (2554) “ปัจจัยในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยทักษิณ” บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

5. ธาริณี พัชรเจริญพงศ์ (2554) “ปัจจัยที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา หลักสูตรนานาชาติของนักศึกษาต่างชาติในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต” มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
6. ปฏล นันทวงศ์ และ ไพโรจน์ ด้วงวิเศษ. 2543. หลักสูตรและการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน. สงขลา : สถาบันราชภัฏสงขลา,
7. พรพรรณ ยาใจ 2550 “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจของนักศึกษาต่างชาติในการเข้ามาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์” มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
8. พุทธิพงษ์ สุวรรณมนตรี 2549 “แรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อหลักสูตร MBA กรณีศึกษา หลักสูตร MBA มหาวิทยาลัยรังสิต ” มหาวิทยาลัยรังสิต
9. รุจิร์ ภู่สาระ. 2545.การพัฒนาหลักสูตร : ตามแนวปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ : บุ๊ค พอยท์,
10. วิลาวัลย์ เปลี่ยนสะอาด 2551 “แรงจูงใจของนักศึกษาต่อการเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี หลักสูตรนานาชาติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
11. ศิริวรรณ ชำศิริพงศ์ 2551 “ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจและความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA)” มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
12. ศิริวรรณ ชำศิริพงศ์ 2551 “ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจและความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาโท หลักสูตรผู้สนใจศึกษาต่อในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต” มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
13. สิริลักษณ์ กลิ่นขจร 2551 “ปัจจัยในการเลือกเรียนหลักสูตรการศึกษาพิเศษ ในระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
14. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544, แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพ คณะกรรมการการจัดทำแนวทางการปฏิรูปอุดมศึกษา สกศ.
15. เสาวภาคย์ วัฒนวิเชียร 2549 “การวิเคราะห์อุปสงค์ของการศึกษาหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีในประเทศไทย” จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
16. Aysit Tansel, Birean Fatman (2005) Effect of Private Tutoring on University Entrance Examination Performance in turkey.
17. Beane , James A , Toepler , Jr. Conrad F. and Alessi , Jr. Samuel J. 1986.Curriculum
18. Planning and Development. Massachusette : Allyn and Bacon
19. Oliva , Peter F. Developing The Curriculum 3 rd ed. New York : Harper Collins Publishers, 1992.